

DUIZELINGWEKKENDE HOOGTE

Katharine McGee

Duizelingwekkende hoogte

Vertaald door Karin Pijl

moon
young adult

Eerste druk 2017
Tweede druk 2020

Oorspronkelijke titel: *The Dazzling Heights*
Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2017
© Katharine McGee, 2017
© Vertaling uit het Engels door: Karin Pijl, 2017
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017
© Omslagbeeld: Depositphotos
© Omslagontwerp: blacksheep-uk.com
© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5925 2
ISBN 978 90 488 2805 0 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders

Proloog

Het zou nog uren duren voordat het lichaam van het meisje werd gevonden.

Het was al laat, zo laat dat het ook weer vroeg genoemd kon worden – dat surrealistische, magische schemeruur tussen het einde van een feest en het aanbreken van een nieuwe dag. Het uur waarop realiteit vervaagt, wanneer vrijwel alles mogelijk lijkt.

Het meisje dreef met haar gezicht naar beneden in het water. Boven haar uit torende een gigantische stad, met lichtjes als vuurvliegjes, stuk voor stuk een afzonderlijk persoon, een broos stipje leven. De maan tuurde onverstoorbaar over alles heen, als het oog van een oude god.

Het tafereel had iets ongewoon vredigs. Water golfde om het meisje heen als een sreen, donker laken, waardoor het leek of ze alleen maar sliep. Slierten haar omlijstten in een zachte wolk haar gezicht. De plooiën van haar jurk plakten vastberaden aan haar benen, alsof ze haar wilden beschermen tegen de kilte van de vroege ochtend. Maar het meisje zou het nooit meer koud hebben.

Haar arm was uitgestrekt, alsof ze naar iemand reikte van wie ze hield, of misschien om een onuitgesproken gevaar af te wenden, of misschien zelfs uit berouw over iets wat ze had gedaan. Het meisje had beslist genoeg fouten gemaakt in haar veel te

korte leven. Maar ze had niet kunnen bedenken dat die haar die avond allemaal zouden verpletteren.

Per slot van rekening gaat niemand naar een feest in de verwachting te sterven.

Mariël

Twee maanden eerder

Mariël Valconsuelo zat in kleermakerszit op haar spreij in haar krappe slaapkamertje op de 103^e verdieping van de Toren. Ze was omringd door talloze mensen, die slechts enkele meters van haar gescheiden waren door stalen wanden: haar moeder in de keuken, kinderen die door de gang renden en haar directe burens. Hun stemmen zacht en verhit terwijl ze weer eens ruziedden. Maar Mariël had net zo goed alleen op Manhattan kunnen zitten, zo weinig aandacht had ze voor hen.

Ze leunde naar voren en drukte haar oude speelgoedkoningin tegen haar borst. Het waterige licht van een slecht ontvangen holo gleed over haar gezicht. Het verlichtte haar wipneus, prominente kaaklijn en haar donkere ogen, die nu vol tranen stonden.

Voor haar flikkerde het beeld van een meisje met koperkleurig haar en doordringende ogen met goudkleurige vlekjes. Er speelde een glimlach om haar mond, alsof ze duizend-en-een geheimen had die niemand ooit zou kunnen raden, wat waarschijnlijk ook zo was. In de hoek van het beeld stond een klein wit logo:

INTERNATIONAL TIMES OVERLIJDENSBERICHTEN.

‘Vandaag treuren we om het verlies van Eris Dodd-Radson,’ begon de voice-over van het overlijdensbericht – het bericht was ingesproken door Eris’ favoriete jonge actrice. Mariël vroeg zich af wat voor absurd bedrag meneer Radson dáárvóór had neergegeld. De toon van de actrice was veel te opgewekt voor het onderwerp; ze had het net zo goed over haar favoriete fitness-oefeningen kunnen hebben. ‘Eris werd door een tragisch ongeval van ons weggenomen. Ze was pas zeventien jaar.’

Tragisch ongeval. *Is dat alles wat je te zeggen hebt wanneer een jonge vrouw onder verdachte omstandigheden van het dak valt?* Eris’ ouders wilden waarschijnlijk alleen maar dat mensen wisten dat Eris niet zelf was gesprongen. Alsof iemand die haar ooit had ontmoet dat zou kunnen denken.

Mariël had de overlijdensvideo al talloze malen gezien sinds hij vorige maand uitkwam. Intussen kende ze de woorden uit het hoofd. Ze vond hem nog steeds afschuwelijk – hij was te gepolijst, te zorgvuldig geproduceerd en het grootste deel was gelogen –, maar ze had weinig anders wat haar aan Eris herinnerde. Dus drukte Mariël haar groezelige oude knuffel tegen haar borst en bleef zichzelf kwellen door naar de video van haar vriendin te kijken, die te jong was gestorven.

De holo toonde nu filmbeelden van Eris op verschillende leeftijden: een peuter, dansend in een magna-elektrische tutu die neonkleurig oplichtte; een klein meisje op felgele ski’s, die een berg af racete; een tiener op vakantie met haar ouders op een schitterend zonovergoten strand.

Mariël had nooit in haar leven een tutu gehad. De enige keer dat zij in de sneeuw had gestaan, was toen ze zich in een van de wijken had gewaagd of op de gemeenschappelijke terrassen hier beneden op de lagere verdiepingen. Haar leven was compleet

anders dan dat van Eris, maar toen ze nog samen waren, had dat helemaal niet uitgemaakt.

‘Eris laat haar twee geliefde ouders achter, Caroline Dodd en Everett Radson; en ook haar tante, Layne Arnold; oom, Ted Arnold; neef Matt en nicht Sasha Arnold; en haar oma van vaders kant, Peggy Radson.’ Haar vriendin, Mariël Valconsuelo, werd niet genoemd. En zij was de enige van dat hele zielige groepje – op Eris’ moeder na – die echt van haar had gehouden.

‘De afscheidsdienst wordt aanstaande dinsdag 1 november gehouden in de Sint-Martinskerk op de 947^e verdieping,’ vervolgde de holoactrice, die eindelijk een beetje somberder klonk.

Mariël had die dienst bijgewoond. Ze had achter in de kerk gestaan, met een rozenkrans in de hand. Ze had haar best gedaan om het niet uit te schreeuwen toen ze de kist bij het altaar zag staan. Het was zo meedogenloos onherroepelijk.

Op het scherm verscheen een spontane foto van Eris op een bankje bij school. Ze had haar benen keurig onder de rok van haar geruite schooluniform gevouwen, haar hoofd hing achterover van het lachen. ‘Bijdragen ter nagedachtenis van Eris kunt u overmaken aan het nieuwe beursfonds van het Berkeley Voorbereidingsprogramma, de Eris Dodd-Radson Herdenkingsbeurs voor kansarme leerlingen die aan specifieke voorwaarden voldoen.’

Specifieke voorwaarden. Mariël vroeg zich af of verliefd zijn op de overledene ook als specifieke voorwaarde gold. God, ze dacht erover zelf zo’n beurs aan te vragen, om te bewijzen hoe verknipt die mensen waren onder de schone schijn van hun geld en privileges. Eris zou de beurs belachelijk hebben gevonden; zelf had ze nooit enige interesse in school getoond. Een gala-feest met chique auto’s was meer iets voor haar. Eris vond niets

mooier dan een prachtige, glinsterende jurk, behalve misschien de bijpassende schoenen.

Mariël leunde naar voren en stak haar hand uit, alsof ze de holo wilde aanraken. De laatste paar seconden van het overlijdensbericht bestonden uit nog meer beelden van Eris, waarop ze met haar vriendinnen lachte, die blonde die Avery heette en een paar andere meisjes van wie Mariël de namen niet meer wist. Dit deel van de film vond ze het mooist, omdat Eris daar zo gelukkig leek. Tegelijkertijd had ze er een hekel aan omdat zij er geen deel van uitmaakte.

Het logo van de productiemaatschappij bewoog snel over het laatste beeld en toen dimde de holo.

Dat was het dan: het officiële verhaal van Eris' leven, voorzien van een *International Times*-stempel, en Mariël was verdomme nergens te bekennen. Ze was stilletjes uit het verhaal gewist, alsof Eris haar helemaal nooit had ontmoet. Er gleed een stille traan over haar wang.

Mariël was doodsbang dat ze het enige meisje van wie ze ooit had gehouden zou vergeten. Ze was al een keer midden in de nacht in paniek wakker geworden, omdat ze zich niet meer voor de geest kon halen hoe Eris' lippen omhoogkrulden als ze lachte, of hoe ze enthousiast met haar vingers knipte wanneer ze een ingeping had. Dat was de reden dat Mariël telkens opnieuw naar deze video keek. Ze kon haar laatste link met Eris niet voorgoed loslaten.

Ze liet zich weer in haar kussens vallen en begon een gebed op te zeggen.

Normaal gesproken werd Mariël rustig van bidden. Het verzachtte de rafelranden van haar geest. Maar vandaag voelde ze zich verward. Haar gedachten sprongen voortdurend alle kanten op, glibberig en snel als hovercrafts op een snelweg, en ze kon er niet één te pakken krijgen.

Misschien moest ze maar in de Bijbel gaan lezen. Ze pakte haar tablet en opende het programma. Ze klikte op het blauwe wiel om een willekeurig vers te openen – en schrok toen het haar leidde naar het boek Deuteronomium.

Heb geen medelijden en eis oog om oog, tand om tand, brandwond om brandwond, kneuzing om kneuzing... Want Mij komt de wraak toe en de vergelding...

Mariël leunde voorover; haar handen klemde zich stevig om de tablet.

Eris' dood was geen ongeluk met alcohol in het spel. Dat wist ze instinctief. Eris had die avond niet eens gedronken – ze had Mariël verteld dat ze nog iets 'voor een vriend' moest doen, zoals ze zelf had gezegd. Vervolgens was ze om de een of andere onverklaarbare reden naar het dak van Avery Fullers appartement gegaan.

En Mariël had haar nooit teruggezien.

Wat was er echt gebeurd in die koude ijle lucht, zo onmogelijk hoog? Mariël wist dat er zogenaamd ooggetuigen waren, die het officiële verhaal bevestigden dat Eris dronken was. Dat ze was uitgeleden en over de rand haar dood tegemoet was gevallen. Maar wie waren die ooggetuigen eigenlijk? Avery was in elk geval een van hen, maar hoeveel anderen waren erbij geweest?

Oog om oog en tand om tand. Dat zinnetje bleef als een echo door haar hoofd weergalmen.

Val om val, voegde een stem vanbinnen eraan toe.

Leda

‘Welk decor heb je vandaag het liefst, Leda?’

Leda Cole wilde geïrriteerd zuchten, maar wist dat ze dat beter niet kon doen. Met een kaarsrechte rug ging ze op de donkergrijze sofa zitten. Ze weigerde erop te gaan liggen, hoe vaak dokter Vanderstein haar daartoe ook uitnodigde. Dacht hij nou echt dat liggen haar zou motiveren open tegen hem te zijn?

‘Ik zit prima zo.’ Leda maakte een polsbeweging om het holografische venster te sluiten dat voor haar was geopend. Daarop waren tientallen decors te zien voor de van kleur veranderende muren: een Britse rozentuin, een hete Sahara, een gezellige bibliotheek. Ze liet de ruimte in het basisdecor, met beige muren en een tapijt in de kleur van braaksel. Ze wist dat dit waarschijnlijk een test was waar ze steeds voor zakte, maar ze schepte er een ziekelijk genoeg in om de dokter te dwingen een uur in deze deprimerende ruimte met haar door te brengen. Als zij zo lang moest afzien, dan hij ook.

Zoals gewoonlijk zei hij niets van haar beslissing. ‘Hoe voel je je?’ vroeg hij.

Hoe ik me vóél? dacht Leda woedend. Om te beginnen was ze verraden door haar beste vriendin en de enige jongen om wie ze ooit iets had gegeven, de jongen die haar had ontmaagd. Nu waren die twee een stél, ook al waren ze een geadopteerde broer en zus. Daarbovenop kwam nog dat ze haar vader had betrapt

op overspel met een van haar klasgenoten. Leda kon het niet opbrengen Eris een vriendin te noemen. En o ja, toen was Eris dóódgegaan, omdat Leda haar per ongeluk van het dak van de Toren had geduwd.

‘Goed,’ zei ze opgewekt.

Ze wist dat ze een uitgebreider antwoord moest geven als ze hier zonder problemen weg wilde komen. Doordat Leda in een afkickkliniek had gezeten, kende ze het draaiboek op haar duimpje. Ze haalde diep adem en probeerde het opnieuw. ‘Wat ik bedoel is dat ik dankbaar ben voor de steun van mijn vrienden.’ Niet dat Leda op dit moment iets om haar vrienden gaf. Ze had op pijnlijke wijze ondervonden dat geen van hen te vertrouwen was.

‘Heb je er met Avery over gesproken? Ik weet dat ze met jou daarboven was toen Eris viel...’

‘Ja, Avery en ik praten erover,’ onderbrak Leda hem snel. *Maar niet heus.* Avery Fuller, haar zogenaamd beste vriendin, bleek de ergste van allemaal te zijn. Maar Leda vond het niet prettig om hardop uit te spreken wat er met Eris was gebeurd.

‘En helpt dat?’

‘Jawel.’ Leda wachtte tot dokter Vanderstein een volgende vraag stelde, maar hij fronste alleen maar. Zijn ogen waren op iets dicht bij hem gericht, alsof hij naar een projectie keek die alleen hij kon zien. Ineens voelde ze zich misselijk worden. Stel dat de dokter stiekem een leugendetector gebruikte? Hoewel ze niets zag, kon de ruimte heel goed zijn uitgerust met diverse scanners. Misschien nam hij op dit moment zelfs wel haar hartslag of bloeddruk op. Beide waren waarschijnlijk loeihoo.

De dokter zuchtte vermoeid. ‘Leda, ik zie je nu sinds het overlijden van je vriendin, en we zijn nog geen steek verder gekomen. Wat is ervoor nodig om je beter te voelen, denk je?’

‘Ik vóél me al beter!’ protesteerde Leda. ‘Dankzij u.’ Ze keek Vanderstein met een zwakke glimlach aan, maar hij trapte er niet in en veranderde van tactiek.

‘Ik zie dat je je medicijnen niet inneemt,’ zei hij.

Leda beet op haar lip. Ze had de afgelopen maand niets ingenomen, niet één xenperheidren of stemmingsstabilisator, zelfs geen slaappil. Sinds het gebeuren op het dak vertrouwde ze zichzelf niet meer met kunstmatige producten. Eris mocht een op geld beluste, relatieverpestende slet zijn geweest, het was nooit Leda’s bedoeling geweest om...

Nee, bracht ze zichzelf in herinnering, terwijl ze haar handen tot vuisten balde. Ik heb haar niet vermoord. Het was een ongeluk. Het is niet mijn schuld. Het is niet mijn schuld. Ze bleef die zin steeds voor zichzelf herhalen, als de mantra’s die ze in Silver Cove had opgedreund.

Als ze het maar vaak genoeg herhaalde, zou het misschien werkelijkheid worden.

‘Ik probeer op eigen kracht te herstellen. Gezien mijn achtergrond en zo.’ Leda vond het vervelend om de afkickkliniek te noemen, maar voelde zich zo langzamerhand in een hoek gedreven. Ze wist niet wat ze anders moest zeggen.

Vanderstein knikte met iets van respect. ‘Dat snap ik. Maar het is een belangrijk jaar voor je. Je gaat straks studeren, en ik wil niet dat deze... toestand negatief van invloed is op je prestaties.’

Het is meer dan een ‘toestand’, dacht Leda verbitterd.

‘Volgens je kamercomputer slaap je niet goed. Ik begin me zorgen te maken,’ voegde Vanderstein eraan toe.

‘Sinds wanneer kijkt u in mijn kamercomputer?’ riep Leda uit. Even liet ze haar kalme, onaangedane toon varen.

De dokter was zo correct om te kijken alsof hij in verlegenheid was gebracht. ‘Alleen je slaapegegevens,’ zei hij snel. ‘Je ouders

hebben er toestemming voor gegeven – ik dacht dat ze jou ervan op de hoogte hadden gesteld...’

Leda knikte kortaf. Met haar ouders zou ze later wel afrekenen. Dat ze nog minderjarig was, betekende niet dat ze haar privacy konden schenden. ‘Echt, het gaat prima.’

Vanderstein zweeg weer. Leda wachtte. Wat kon hij nog meer doen? Opdracht geven haar urine te laten testen, zoals ze dat in de afkickkliniek deden? Nou, hij ging zijn gang maar; hij zou verdomme niets vinden.

De dokter tikte op een automaat aan de muur. Die spugde twee kleine pillen uit. Ze waren vrolijk roze van kleur – de kleur van kinderspeelgoed, of Leda’s favoriete kersenijds. ‘Dit is een slaappil die zonder doktersrecept verkrijgbaar is, de allerlaagste dosis. Probeer die vannacht eens, als je niet kunt slapen.’ Hij fronste. Waarschijnlijk keek hij naar de donkere kringen onder haar ogen, de scherpe hoeken van haar gezicht, dat nog magerder was dan normaal.

Hij had natuurlijk gelijk. Leda sliep inderdaad niet goed. Ze was bang om in slaap te vallen, probeerde zo lang mogelijk wakker te blijven omdat ze wist wat voor gruwelijke nachtmerries haar te wachten stonden. Telkens wanneer ze leek weg te zakken, schrok ze meteen weer wakker, badend in het zweet, gekweld door herinneringen aan die avond – door wat ze voor iedereen verborgen had gehouden...

‘Goed.’ Ze griste de pillen weg en stopte ze in haar tas.

‘Ik zou graag zien dat je nadenkt over een aantal van onze andere opties: onze lichtherkenningsbehandeling, of misschien traumaherbelevingstherapie.’

‘Ik betwijfel zeer of het herbeleven van het trauma zal helpen, gezien de aard van mijn trauma,’ snauwde Leda. Ze had er nooit in geloofd dat het herbeleven van je pijnlijke momenten in de

virtual reality je kon helpen eroverheen te komen. En op dit moment zat ze al helemaal niet te wachten op apparaten die in haar brein konden kruipen, voor het geval dat ze de herinnering die daar begraven lag konden lezen.

‘En je Dreamweaver dan?’ drong de arts aan. ‘We zouden hem met een paar triggerherinneringen aan die avond kunnen laden en kijken hoe je onderbewuste daarop reageert. Je weet dat dromen gewoon je diepe grijze massa is die iets zinnigs probeert te maken van alles wat je meemaakt, zowel prettige als pijnlijke dingen...’

Hij zei nog iets anders, noemde dromen ‘de veilige ruimte’ van het brein, maar Leda luisterde niet meer. Ze moest plotse-ling terugdenken aan Eris in de derde klas. Eris had toen op-geschept dat ze de oudercode van de Dreamweaver had gekraakt en toegang had tot alle ‘dromen met volwassen inhoud’. ‘Er is zelfs een aparte setting voor beroemdheden,’ had Eris opgetogen en met een veelbetekenende grijns verkondigd. Leda herinnerde zich dat ze zich klein had gevoeld toen ze hoorde dat Eris zich onderdompelde in pikante dromen over holosterren, terwijl zij zich niet eens een vóórstelling van seks kon maken.

Ze stond abrupt op. ‘We moeten deze sessie eerder stoppen. Ik herinner me ineens dat ik nog iets moet regelen. Tot de vol-gende keer.’

Ze stapte snel door de matglazen flexiglasdeur van de Lyons Clinic aan de oostkant van de 833^e verdieping, toen haar oor-tennes een luide, schelle ringtoon lieten horen. Haar moeder. Ze schudde met haar hoofd om de inkomende ping te negeren. Ilara zou willen weten hoe de sessie was gegaan en of ze al op weg naar huis was voor het avondeten. Maar Leda was nog niet klaar voor dit geforceerde, opgewekte, ‘normale’ gedoe. Ze had een moment voor zichzelf nodig om de gedachten en zelfverwijten die in haar hoofd achter elkaar aan zaten tot rust te brengen.

Ze nam de lokale c-lift en stapte een paar verdiepingen hoger weer uit. Nu stond ze voor een gigantische stenen zuilengang, die steen voor steen was overgebracht van een oude Britse universiteit. Met grote blokletters stond er BERKELEY SCHOOL in gegraveerd.

Leda slaakte een zucht van verlichting terwijl ze onder de poort door liep. Haar contactlenzen schakelden automatisch uit. Voor Eris' dood had ze nooit gedacht dat ze zo dankbaar zou zijn voor het technet van haar middelbare school.

Haar voetstappen weergalmden door de verlaten gangen. Het was hier 's avonds een beetje griezelig. Dan was alles gehuld in vage, blauwgrijze schaduwen. Ze begon sneller te lopen, langs de lielevijver en het sportcomplex, helemaal naar de blauwe deur aan het einde van de campus. Normaal was deze ruimte na sluitings-tijd afgesloten, maar dankzij haar positie in de studentenraad had Leda toegang tot de hele school. Ze stapte naar voren en liet het beveiligingssysteem haar iris scannen. De deur zwaaide gehoorzaam naar binnen open.

Sinds haar keuzevak astronomie afgelopen voorjaar was ze niet meer in het Observatorium geweest. Toch zag het er nog precies zo uit als ze zich herinnerde: een grote ronde ruimte met telescopen, ultramoderne schermen, dicht op elkaar geplaatste dataprocessors – die Leda nooit had leren gebruiken – en een geodetische koepel. En in het midden van de vloer lag het pronkstuk: een glinsterend deel van de nacht.

Het Observatorium was een van de weinige plekken in de Toren die verder uitstak dan de verdieping eronder. Leda had nooit begrepen hoe de school daar een bouwvergunning voor had gekregen, maar ze was blij dat het gelukt was. Daardoor hadden ze het Ovale Oog kunnen bouwen: een ovaal in de vloer, ongeveer drie meter lang en twee meter breed, gemaakt van drie-

dubbel flexiglas. Een glimp van hoe hoog ze zich daadwerkelijk bevonden, hier vlak bij de top van de Toren.

Leda liep naar het Ovale Oog toe. Het was donker daarbeneden, alleen maar schaduwen en een paar verdwaalde lichtjes, die op en neer bewogen, vermoedelijk in de gemeenschappelijke tuinen op de vijftigste verdieping. *Schijf*, dacht ze uitgelaten en ze stapte op het flexiglas.

Dit soort gedrag was beslist verboden, maar Leda wist dat de structuur haar kon dragen. Ze keek naar beneden. Tussen haar ballerina's was niets anders te zien dan lege lucht, de onmogelijke, eindeloze ruimte tussen haar en de gelaagde duisternis in de diepte. *Dit is wat Eris zag toen ik haar duwde*, dacht Leda, en ze verachtte zichzelf.

Ze liet zich op de grond zakken. Het kon haar niet schelen dat er niets was om haar tegen een val van ruim drie kilometer te beschermen, behalve een paar lagen samengesmolten koolstof. Ze trok haar knieën naar haar borst, liet haar voorhoofd hangen en sloot haar ogen.

Een bundel licht sneed door de ruimte. Leda's hoofd schoot in paniek omhoog. Niemand had toegang tot het Observatorium, behalve leden van de studentenraad, en de astronomiedocenten. Hoe kon ze zich eruit praten dat ze hier was?

'Leda?'

De moed zonk haar in de schoenen toen ze besepte wie het was. 'Wat doe jij hier, Avery?'

'Hetzelfde als jij, denk ik.'

Leda voelde zich betrappt. Sinds die avond was ze niet meer met Avery alleen geweest. Leda had Avery geconfronteerd met haar relatie met Atlas, en Avery had haar meegenomen naar het dak, waar alles gigantisch uit de hand was gelopen. Ze wilde heel graag iets zeggen, maar haar geest leek wel bevroren. Wat viel er

te zeggen, nu zij en Avery samen zoveel geheimen hadden die ze samen hadden begraven?

Even later hoorde Leda tot haar schrik voetstappen naderen. Avery liep naar haar toe. Ze ging op de tegenovergelegen rand van het Oog zitten.

‘Hoe ben je hier binnengekomen?’ Ze vroeg zich af of Avery nog steeds contact had met Watt, de hacker van een van de onderste verdiepingen. Hij had Leda destijds geholpen Avery’s geheim te ontdekken. Leda had hem sinds die avond ook niet meer gesproken. Maar met de kwantumcomputer die hij verborgen hield, kon Watt in wezen alles hacken.

Avery haalde haar schouders op. ‘Ik heb het schoolhoofd gevraagd of ik toegang tot deze ruimte kon krijgen. Het helpt me om hier te zijn.’

Natuurlijk, dacht Leda verbitterd. Ze had kunnen weten dat het zo simpel was. Niets was verboden voor de perfecte Avery Fuller.

‘Ik mis haar ook, hoor,’ zei Avery zachtjes.

Leda keek naar beneden in de stille uitgestrektheid van de nacht, om zich te beschermen tegen wat ze in Avery’s ogen zag.

‘Wat is er die avond gebeurd, Leda?’ fluisterde Avery. ‘Wat had je geslukt?’

Leda dacht aan alle pillen die ze die dag had ingenomen, terwijl ze steeds dieper in een hete, woeste draaikolk van berouw was gezonken. ‘Het was een zware dag,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik had ontdekt dat heel veel mensen me hadden belazerd – mensen die ik vertrouwde. Ze hadden misbruik van me gemaakt.’

Ze schepte er een vals genoegen in Avery te zien huiveren.

‘Het spijt me,’ zei Avery tegen haar. ‘Maar, Leda, alsjeblieft. Praat tegen me.’

Leda wilde Avery maar wat graag alles vertellen: dat haar overspelige hufter van een vader een affaire met Eris had gehad,

waarop ze hem had betrap; en hoe vreselijk ze zich had gevoeld toen ze beseftte dat Atlas alleen maar met haar naar bed was geweest om te proberen Avery te vergeten. Dat ze Watt had moeten drogeren om dat specifieke stukje waarheid boven tafel te krijgen.

En als je de waarheid eenmaal kent, kun je die nooit meer negeren. Hoeveel pillen Leda ook slikte, die waarheid was er nog steeds en hield zich als een indringer schuil in de hoeken van haar geest. Alle pillen ter wereld zouden niet genoeg zijn om die te laten verdwijnen. Dus had Leda Avery ermee geconfronteerd – naar haar geschreeuwd boven op het dak, zonder echt te weten wat ze zei; ze had zich gedesoriënteerd en duizelig gevoeld in de zuurstofarme lucht. Toen was Eris de trap op gekomen. Ze had tegen Leda gezegd dat ze er spijt van had, alsof een verontschuldiging de schade ongedaan kon maken die ze Leda's familie had berokkend. Waarom was Eris steeds op haar af blijven lopen, zelfs toen Leda zei dat ze afstand moest houden? Het was niet Leda's schuld dat ze had geprobeerd Eris weg te duwen.

Ze had alleen een beetje te hard geduwd.

Het enige wat Leda wilde was alles aan haar beste vriendin opbiechten, en te huilen als een kind.

Maar haar koppigheid en trots maakten dat de woorden in haar keel bleven steken. Ze hield haar ogen stevig dichtgeknepen en haar hoofd rechtop. 'Je zou het toch niet begrijpen,' zei ze vermoeid. En wat maakte het ook uit? Eris was er niet meer.

'Help me dan om het te begrijpen. We hoeven toch niet zo met elkaar om te gaan, Leda: elkaar op deze manier te bedreigen. Waarom zeg je niet gewoon tegen iedereen dat het een ongeluk was? Ik weet zeker dat het nooit je bedoeling was haar iets aan te doen.'

Het waren dezelfde woorden die ze al zo vaak tegen zichzelf had gezegd. Om ze nu door Avery uitgesproken te horen, maakte een kille paniek in Leda wakker.

Avery snapte het niet, omdat alles haar altijd zo gemakkelijk afging. Maar Leda wist wat er zou gebeuren als ze probeerde de waarheid te vertellen. Waarschijnlijk zou er een onderzoek worden gestart en een proces komen, en wat de boel nog erger zou maken was het feit dat Leda had geprobeerd het te verdoezelen – en het zou onvermijdelijk aan het licht komen dat Eris met Leda's vader naar bed was geweest. Leda's familie, haar móeder zou door een hel gaan. En Leda was niet dom: ze wist dat het leek op een verdomd overtuigend motief om Eris van de Toren te duwen.

Wat dacht Avery wel niet, dat ze hier zomaar naar binnen kon sluipen om haar als een of andere godin vergiffenis te schenken?

‘Waag het niet om het aan iemand te vertellen. Als je dat wel doet, zul je er spijt van krijgen.’ Het dreigement hing kwaad tussen hen in. Leda had het gevoel dat de ruimte een paar graden kouder was geworden.

Ze krabbelde overeind en wilde ineens snel vertrekken. Terwijl ze van het Ovale Oog op het tapijt stapte, zag ze dat er iets uit haar tas viel: de twee felroze slaaptabletjes.

‘Sommige dingen zijn niet veranderd, zo te zien,’ zei Avery vlak.

Leda nam niet de moeite haar te corrigeren. Avery zou de wereld altijd zien zoals zij dat wilde.

In de deuropening draaide ze zich om. Avery was in het midden van het Ovale Oog op haar knieën gezakt. Haar handen had ze tegen het flexiglas gedrukt en ze tuurde naar een punt ver onder haar. Het had iets ziekelijks en nutteloos, alsof ze daar knielde in gebed in een ijdele poging Eris weer tot leven te wekken.

Pas na enige tijd had Leda door dat Avery hilde. Ze was vast het enige meisje ter wereld dat nóg mooier werd wanneer ze hilde; haar ogen werden nog helderder blauw en de tranen op

haar wangen accentueerden haar perfecte gezicht. En ineens wist Leda weer precies waarom ze zich aan Avery stoorde.

Ze draaide zich om en liet haar voormalige beste vriendin huilend achter op het kleine stukje lucht.